

זכויות המשפטיות וריבונותו של העם היהודי על ארץ-ישראל על-פי המשפט הבינלאומי

הווארד גרי

"יהו אייל ועל-ידי כך הוכנו הזיקה ההיסטורית בין העם היהודי ובין ארץ-ישראל וכן הנימוקים לבנייתו מחדש של ביתו הלאומי בארץ זו".
(מתוך תרגום הקוזמה לכתב המנתן)

הסכמי השלום שנחתמו עם מעצמות המרכז המובסות – גרמניה, אוסטרו-הונגריה, בולגריה וטורקיה. אמנת-יסוד זו הייתה רעינו של וודו וילסון, נסיא ארצות-הברית אז, וככלתו בין "14 הנקודות" שלו ביום 8 בינואר 1918; ואילו סעיף 22, שעלה-פהו הוקם משטר המנדטים, היה עיקרו פרי וחוות של יאן כריסטיאן סמאטס, שניסח את הפרטם בתזכיר שנודע למימים בשם "החלטת סמאטס", ואושר רשמית על-ידי "מועצת העשר" ב-30 בינואר 1919. בהחלטה זו נקבע גם כי ארץ-ישראל תהיה אחד משטחי המנדט שיוקמו, כפי שנקזה מראש בהצהרת בלפור.

הקמתה הרשמית של המדינה תחת שלטון המנדט התרחשה בוועידת השלום בסקרםון, שבאומצה הצהרת בלפור על-ידי המועצה העליונה של מעצמות ההסכמה הראשיות כבסיס לניהולה בעתיד של פלשתינה, אשר תוכר מעתה ואילך כביתו הלאומי של העם היהודי.

מעמד התנדשותן של הזכויות המשפטיות של העם היהודי ושל ריבונותו על הארץ התרחש, אפוא, במקביל להכרזתה של פלשתינה כשטח מנדטורי, מפני שמדינה זהה ניתן אך ורק כדי "לבנות מחדש את מדינת יהודה העתיקה ולגשים את הצהרת בלפור ואת ההוראות הכלליות של סעיף 22 הנזכר. המשמעות היא אפוא שתוכנן בהסכם סייקס-פיקו החשיischaim בימים 9 ו-16 במאי 1916. במקום זאת נקבע כי שיטחים אלה, ועם העמים עבורה והוקזו השטחים, ימסרו כמנדט וינו הלו על-ידי אומה מתקדמת, עד שהיהו מוכנים לעמד ברשות עצםם. משטר המנדטים הוקם על-פי סעיף 22 מאננטה הייסוד של חבר האומות, שנכלל בחוזה רוסי ובראש העיילי להגשה מטלה זו יהיה יעדוד הعليיה הנרכבת של יהודים לארץ-ישראל, עלייה שתביא בסופו של דבר להפיקת ארץ-ישראל למדינה יהודית עצמאית, לא רק מבחינה משפטית, אלא גם במובן דמוגרפי ותרבותי.

ההתחלת – מנדט על ארץ-ישראל למדינה 'מתקדמת'

מטרת מסמך זה היא להציג בקיצור רב, אך בהירות ובדיוקנות, את הזכויות המשפטיות ואת ריבונותם של העם היהודי על ארץ-ישראל ועל פלשתינה על-פי המשפט הבינלאומי. זכויות אלו קיבלו אישור בינלאומי בהסדר הפליטי והמשפטי הגלובלי שהושג בימי מלחמת העולם הראשונה והוצאה אל הפועל בשנים שמיד לאחר המלחמה, בין 1919 ל-1923. מנקודת ראותה של האימפריה העותמאנית, **חסדר זה** הקיף את התביעות של הציונות, של התנועה הערבית הלאומית, של הכוודים, של האשורים ושל הארמנים. חלק מסויר זה, לפחות בשלטונו ורבוני העربים את רוב האצונות שהיו קודם לכך בפלשתינה ובעותמיה במזרח התיכון, הוקצתה **כל ארץ-ישראל**, על שתי מדיניות העצמאית העתידית.

לפי תנאי ההסדר שהושג בין מעצמות ההסכמה הראשיות (או – בריטניה, צרפת, איטליה ויפן), לא יסופח שום שטח תורכי לשעבר על-ידי אחת המעצמות, כפי שתוכנן בהסכם סייקס-פיקו החשיischaim בימים 9 ו-16 במאי 1916. במקום זאת נקבע כי שיטחים אלה, ועם העמים עבורה והוקזו השטחים, ימסרו כמנדט וינו הלו על-ידי אומה מתקדמת, עד שהיהו מוכנים לעמד ברשות עצםם. משטר המנדטים הוקם על-פי סעיף 22 מאננטה הייסוד של חבר האומות, שנכלל בחוזה רוסי ובראש האנרגיה והתשתיות. המאמר הוא פרק המבוא לספרו העומד לראות או בסוף ש.ז.

המנדט הבריטי חוויב, משפטית, להבטיח את מימוש הבית הלאומי היהודי (מדינה יהודית) בארץ-ישראל

ג רטי העצמאות המתוכננת של המדינה היהודית נקבעו בשלושה מסמכים בסיסיים, שנitinן לכנותם כמסמכי היסוד של ארץ-ישראל המנדטורית ושל מדינת ישראל היהודית המודרנית שצמיחה מתוכה:

- "החלטה סורומו" מיום 25 באפריל 1920;
- "המנדט על ארץ-ישראל", שהוענק לבריטניה על-ידי מעצמות ההסכמה הראשית ואושר על-ידי חבר הלאומנים ב-24 ביולי 1922;
- "חוזה הנובלות הצרפתי-בריטי" מיום 23 בדצמבר 1920.

את שלושת מסמכי היסוד האלה השלים החוזה האנגלו-אמריקני מ-3 בדצמבר 1924 בנוגע למנדט על ארץ-ישראל.

חשוב לציין תמיד, כי מסמכים אלה הם המבטאים את ההכרה הבינלאומית המוחדשת בזכויות המשפטיות ובירובנות של העם היהודי על פלשתינה ועל ארץ-ישראל בהתאם למשפט הבינלאומי, והכרה מוחדשת זו נובעת מהם. זאת מושם שקיימת דעה כזאת, אוניברסלית כמעט, כיילו החלטות החלוקה של העצרת הכלכלית של האו"ם מ-29 בנובמבר 1947 היא "ஹולידה". את מדינת ישראל לא מינו של דבר, החלטת חלוקה זו ביטלה באופן בלתי-חוקי את הזכויות המשפטיות של העם היהודי ואת ריבונותו על כל פלשתינה וארץ-ישראל, והוא רוחקה מהליך אישור לזכויות אלו או מחולתן.

"החלטה סורומו" הנocrת הפכה את "הצהרת בלפור" מ-2 בנובמבר 1917 מצהרת מדיניות בריטית גרידא, המביעה אהדה לעיודה של הציונות להקים מדינה יהודית, למסמך מחייב במשפט הבינלאומי, שהטיל על בריטניה להגשים את המטרה הזאת תוך שיתוף-פעולה פעל עם העם היהודי. על-פי הצהרת בלפור כפי שפורסמה במקורה על-ידי ממשלה בריטניה, הבטיחה זו רק "לעשות ככלותם באמצעותו של בית לאומי לעם היהודי בארץ-ישראל. אולם בהחלטה סורומו מ-24-25 באפריל 1920 הטילו מעצמות ההסכמה הראשית, כגון מלוך, על ממשלה בריטניה את האחריות או החובה המשפטית להוציא לפועל את הצהרת בלפור. על בריטניה הוטלה אפוא המטלת המשפטית להבטיח את הקמתו הנאותה של הבית הלאומי של העם היהודי. ממשלה בריטניה קיבלה עליה מטלת זו ברצון, מפני שבזמן פרסום פרוסמה של הצהרת בלפור ואישורה בועידת סורומו נחשה ארץ-ישראל לנכס אסטרטגי רב-ערוך ולצומת דרכיהם חשוב, וכן נפשה הארץ לצורך חיזוי להגנה על האינטראסים האימפריאליים רוחבי-יהודיים של בריטניה, שהשתרעו אז מctrרים עד הודו. בריטניה חששה אז פן תהיה למדינה או למעצמה אחרת כלשהי, ובעיקר לצופת או לוגרמניה, דרישת-rangle בקשרת תעלת סואץ.

בישיבת הממשלה הבריטית מיום 31 באוקטובר 1917, שאישרה את הצהרת בלפור, הוגדר המונט "בית לאומי היהודי", על-ידי הממשלה עצמה, כמדינה. זו הייתה גם המשמעות שנינתנה תחילתה לביטוי זה בועדת המצע שניסחה את "תוכנית אוזל" בקונגרס הציוני הראשון,

באוגוסט 1897, ועל-ידי תיאודור הרצל, מייסד התנועה הציונית. המילה "בית", שהופיעה בהצהרת בלפור ואחר כך בהחלטות סורומו הייתה לא יותר משלון נקייה למדינה, שאומצה תקופה עלייה על-ידי הסתדרות הציונית בתקופה העותמאנית, כדי שלא לעורר התנגדות תקיפה למטרות הציונות מצד הסולטן וממשלתו, בגין אובדן הפטונצייאלי של שטח זה לאימפריה. עבini מנטשי תוכנית באזל ומונשיה של הצהרת בלפור לא היה כל ספק מהי משמעותה האמיתית של המילה, והוא שאהה היווק מהចירוף של המונח "לאומי" למילה "בית". דא עקא, מכיוון שלא עשה שימוש ישיר במילה "מדינה" ולא נטע בגלוי שהוא הייתה הפהונה, ומכיון שכשר עשה שימוש במוניה זה לרשותה כוונתו האמיתית, ניתנה תחמושת בידי כל מי שניסה למנוע את הקמתה של מדינה יהודית, או עבini כל מי שראה את ה"בית" הזה במושגים תרבוטיים גרידא.

גם הביטוי "בארץ-ישראל" שכלל בהצהרת בלפור ועורר חילוקיידות לוחדים, כוון לכל הארץ, על שתי גdot הירדן. היה זה אבסורד לשער שאפשר להסביר מההוניה הזה כאילו מייעדים לבית הלאומי של העם היהודי ורק חלק מארכ' ישראל, מפני שהן פלשתינה והן הבית הלאומי נוצרו במקביל, ושמותיהם שימושו חילופת, כשהמונה "ארץ-ישראל" מוצבע על המקומות הגיאוגרפי של המדינה היהודית העצמאית שתקים בעתיד. אילו כוון המונח "ארץ-ישראל" לארץ מחולקת, היה הדבר נאמר במפורש בזמן שנוסחה הצהרת בלפור ואורה, ולאחר מכן – בזמן שאומצה על ידי מעצמות הסתדרות הראשית. שום רמז כזה לא נשמע מעולם בדיונים הממוסכים שבמהלכם נוסחה הצהרת ובדיונים שהביאו לאישורה הבינלאומי.

אי-החוקיות של חלוקת הארץ

אין אפו שום בסיס משפטי או עובדתי לטענה כי המונח "ארץ-ישראל" הוביל את הקמו של הבית הלאומי היהודי לחבל מהארץ בלבד. אדרבא, ארץ-ישראל והבית הלאומי היהודי הם מושגים נרדפים, כפי שאפשר ללמוד מושבוש באותו הביטוי בחולקה השני של הצהרת בלפור המתיחס לקיומן של "עדות בלתי-יהודיות בארץ-ישראל", והמצביע בבירור על כל הארץ. ראיות דומות קיימות גם בהקדמה לכתב המנדט ובמוניין.

ההחלטה סורומו בנווגע לארץ-ישראל שילבה את הצהרת בלפור עם סעיף 22 של אמנת-היסוד של חבר הלאומים. המשמעות הייתה שההווארות הכלליות של סעיף 22 החולו במפורש על העם היהודי, שיקים את ביתו ואת מדינתו בארץ-ישראל. לא הייתה שום כוונה להחיל את סעיף 22 על ערבי הארץ, בגין למסקנה המוטעית אליה הגיעו ועדת החקירה הממלכתית על ארץ-ישראל, שהסתמכה על סעיף זה מהאמנה כביסיס משפטי להצדקת חלוקה של ארץ-ישראל, לצד הנימוקים האחרים שציינה.

הוכחה לישומו של סעיף 22 על העם היהודי, הכול לא רק את היהודים שגם הוא בארץ-ישראל אלא גם את אלה שהיו אמורים להגיע אליה בהמונייהם בעתיד, מצויה ב"החלטה סמאטס", שהפכה להיות סעיף 22 של האמנה. החלטה זו מזכירה את ארץ-ישראל במפורש כאחת

חויזית בין מעוצמות ההסכמה הראשיות לבריטניה, כשהמעוצמות הן מעניקות המנדט, ובריטניה – המעניקה המשנתורית. מעוצמות ההסכמה הראשיות קבעו כי מיעצת חבר הלאומים תפקח על המעצמה המשנתורית, כדי להבטיח שכל תנאי כתוב המנדט יקיים בקפדנות. כתוב המנדט עצמו נסמך כהחלטה של מועצת חבר הלאומים המשנתור את הענקת המנדט, ולא כחלק מהאמנה עם תוכריה ש衲תמה בין הצדדים העיקריים לאמנה, כפי שהתחtocנו תחיליה. על מנת להבטיח שמעוצמת המנדט תקיים את המנדט כתובו וכלשונו, הויל עלייה להגשים למועצת חבר הלאומים דוח שנתי על כל הפעולות והצעדים שננקטו בשנה שלא פלה למימוש כתוב המנדט ולמיili התcheinיבוטית. גם הוראה זו יקרה מערכתיחסים

חויזית בין חבר הלאומים לבריטניה.

הטיוטות הראשונות של כתוב המנדט על ארץ-ישראל נכתבו על-ידי הסתדרות הציונית והוצעו למשחת הבריטית לוועידת השלום בפריס ב-1919. התוכן, הסגנון והמתכונות נקבעו אפוא על-ידי הסתדרות הציונית. המשחת הבריטית לוועידת השלום הכינה טיווח משלה, ושני הצדדים שיתפו לאחר מכן פולחה בניסוח הצעת ההחלטה משותפת.

שיתופ פעולה זה, שהתנהל בזמן שארכטור ג'יימס בלפור היה שר החוץ של בריטניה, בא לקצ'ו רק אחרי שלורד קרוזון, שר החוץ שהחליף את בלפור ב-24 באוקטובר 1919, נטל לידיו אישיות (במרץ 1920) את תחילה הניסוח של כתוב המנדט. על-ידי כך הרחיק אפוא לרוד קרוזון את הסתדרות הציונית ממעורבות ישירה נוספת בניסוח המעשית של הטיווח, אבל חיים וייצמן, נשיא הסתדרות הציונית, עודכן על השינויים החדשניים שהונכשו בטיווח כתוב המנדט והורשה להעיר את העורתו. השינויים שהכניס לרוד קרוזון דילול את אופיו היהודי המובהק של המנדט, אבל לא הצלחו להעלים ולטשטש את מטרתו העיקרית: הקמתה של מדינה יהודית. השתפותה של הסתדרות הציונית בתהיליך הניסוח של טיוות כתוב המנדט איששה את העובדה שהעם היהודי הוא המוטב הבלתי של הזכויות הלאומיות הגלומות בכתב המנדט. לפני הגשת המסמך הזה לאישורה של מועצת חבר הלאומים, ב-6 בדצמבר 1920, לא נשלל שום גורם עובי מעולם לגבי דעתו על תנאי כתוב המנדט. עם זאת, הזכויות האזרחיות והדתיות של כל העדות הדתיות בארץ-ישראל, אם מוסלמיות או נוצריות, הובתו, וכן "זכויות האזרחיות והדתיות של כל תושבי ארץ-ישראל, בלי הפליה בין גזע לבין דת לדת" (סעיף 2). זכויותיהם של העربים, אם ביחידים או כחברי עוזות דתיות, אבל לא כאומה, הונטו אפוא מבחינה משפטית.cosa נסף על כך, על המעוצמה המשנתורית הויל להבטיח שלא י קופט מעמדם הפיננסי והכלכלי של "יתר חלקו היישוב" עקב הניגוד הצפוי באוכלוסייה היהודית (סעיף 6).

התרומה הטרופתית לעיוות גבולות המדינה היהודית

ה כוונה היהנה, בתקילה, שכתב המנדט יתווה גם את גבולותיה של ארץ-ישראל, אבל התברר שהוא עתיד להיות תהיליך ממושך, שיהיה כרוך במסה ומתן عم

המדינה שסעיף זה יכול עליהם. לא היה כל ספק שכאשר הכללה ארץ-ישראל בהקשרו של סעיף 22, היא הייתה קשורה אך ורק לבית הלאומי היהודי, כפי שנקבע בהצהרת בלפור. בתקופה בהיא היו הכל מודעים לעובדה זו, לרבות צגי התנועה הלאומית הערבית, כפי שאפשר ללמוד מההסכם בין האmir פיצ'ל וד'יר ח'ים וייצמן מ-3 בינוואר 1919, וכן מהמכבת החשוב של שלח האмир לפליקס פרנקפורטר, לעתיד שופט בבית-המשפט העליון של ארצ'ת-הברית ביום 3 במרץ 1919. ההחלטה של העשר" בועידת השלום בפריס ב-27 בפברואר 1919, המוצהה שקרה לפיתוחה של ארץ-ישראל כאומה יהודית בגבולות רחבים, הוגדרו על-ידי האмир פיצ'ל במכבת זה כהצעות "מתונות וראוות". הטיעון שהשимиו מנהיגים ערבים לאחר מכן, כאילו הצהרת בלפור והמנדט על ארץ-ישראל אינם בעלי בקנה אחד עם סעיף 22 של אמנת חבר הלאומים, מופרך לתלטין עקב העובדה שיש" החלפת סמאטס" – קודמתו של סעיף 22 – כלל את ארץ-ישראל במפורש במסגרת המשפטית.

החלטת סררמו בנווגע לארץ-ישראל הפכה להיות סעיף 95 של אמנת ס'וּרָה, שנעדתה לסייע את המלחמה עם תורכיה. אולם אף כי אמנת זו לא אושררה מעולם על-ידי הממשלה הלאומית התרבות בראשות **כמאל אטאטורק**, היא נשאה שרירה וקיימת ממשך עצמאי של המשפט הבינלאומי, כאשר נכללה בהקדמה לכתב המנדט על ארץ ישראל ואושררה על-ידי 52 מדינות. החלטת סררמו היא ממשךasis שעליו הוקם המנדט, ושלפיו היה צריך מפעול. זהו אפוא ממשךasis היסוד הראשוני במעלה של מדינת ישראל המתחדשת וגולה הcotורת של הישגי הציונות לפני קום המדינה. ממשך זה תואר – ובצדק – כ"מגנה כרתו" של העם היהודי. והי הוכחה הטובה ביותר שעיל-**פי המשפט הבינלאומי, כל פלשתינה וכל ארץ-ישראל שייכות לך ועם היהודי.**

אט אט מסלפת בריטניה את התcheinיבוטיה על-פי כתוב המנדט

ה מנדט על ארץ-ישראל אישש את הצהרת בלפור ואת סעיף 22 של אמנת חבר הלאומים (כלומר, את ההחלטה סררמו) אחת. ארבעת המסמכים הללו היו אבני הבניין של המבנה המשפטי שהוקם כדי לייסד מחדש מדינה יהודית עצמאית. בהצהרת בלפור הוגדרה, בתמציאות, מטרתה של המדינה היהודית; ההחלטה ס' רמו העניקה לה את הגופנקה של המשפט הבינלאומי, וכותב המנדט סייפק את כל הפרטים ואת האמצעים להגשמה של המדינה היהודית. כפי שצוין לעיל, חובתה העיקרית של בריטניה כמעצמת המנדט, נאמנה וחונכת, הייתה ליצור "תנאים מדיניים, מנהליים וככלכליים כאלה שבתיחו את הקמת הבית הלאומי היהודי" (סעיף 2 לכתוב המנדט). כל 28 סעיפים כתוב המנדט כוונו למטרה זו, ובهم גם הסעיפים שאינם מזכירים את הבית הלאומי היהודי במפורש. המנדט אישש וחידש את "זכות השיבה" של העם היהודי לארץ-ישראל ואת הזכות להתנהל בכל רחבי הארץ כדי להקים מחדש את המדינה היהודית החזואה (סעיף 6). הענקת המנדט על ארץ-ישראל לבריטניה יקרה חובה

המערבי של ארץ-ישראל; ושנית, על-ידי הגדרה מחדש של "הבית הלאומי היהודי" כך שלא יתפרש כמדינה עצמאית יהודית שתוקם בסופו של דבר, אלא יוגבל למרכו תרבותי או רוחני של העם היהודי. שינויים מפליגים אלה הוכרזו רשמית על-ידי צירצ'יל ב"ספר הלבן" מ-3 ביוני 1922, וחילבו במישרין במנדט. מכאן ואילך לא סטו הבריטים אף פעם מן הפרשנות המוטעית שהעניקו ל"בית הלאומי היהודי", שחייבת כל תקווה להגשים בחסותם את המדינה היהודית החזואה.

מי הם הריבון על ארץ-ישראל?

השלה בידי איזו מדינה, אומה או ישות הייתה הריבונות על שטח הנtanן למנדט, עורה וכוכבים נוקבים במשך כל תקופה המנדט, ומדובר לא ניתנה לה תשובה חד-משמעות. עובדה זו מפתיעה ביותר, מפני שביעי 22 בחוץ רוסיה, שנחתם ב-28 ביוני 1919 ואושר ב-10 בינואר 1920, נקבע במפורש כי המדינות שלטו קודם لكن בשטחים הנtanנים עשו למנדט איבדו את ריבונותן מתוךה מלחמת העולם הראשונה. המשמעות הייתה שגרמניה איבדה את ריבונותה במושבויות-לשעבר באפריקה ובאוקיינוס השקט, ואילו תורכיה חדלה להיות הריבון בשטחים שהיו בידיה במורח התקיכון פנוי חתימות חוזה ורסיה. התאריך שבו יכול היה ריבונותם להשתלף, היה יכול להיות אך ורק 30 בינואר 1919, היום שבו החליטה מועצת העשר לאמץ את "החלטת סמאטס" בצוותם בלתי-הפייה, ובcubeה כי אף אחד מהמושטחים שהיו בעבר בידי גרמניה או תורכיה לא יוחזר לבני הקודמים. שטחים אלה והפכו אפוא בידיהם הקיבוציות של **מעצמות ההסתמכתה והשתיוף הריאשיות**, כדי שיחלטו על גורלם. במקרה של ארץ-ישראל, נפה החלטה זו **לטובת העם היהודי**, בישיבה שהתקיימה בוועידת השלום בטנרמו ב-24 באפריל 1920, כאשר הצהרת בלפור אומצה כנימוק להקמת המדינה החדשה, "פלשתינה", ולניהולה, — מדינה שעדי אז לא היה לה שום קיום רשמי.

מכאן שכל שצחורת בלפור ניתנה לטובת העם היהודי, מסתבר שהעם היהודי הוא שאנצלה לו הריבונות (המוחדשת) זה יורה על כל ארץ-ישראל. ביתויה של הריבונות בפועל במשך תקופה המנדט נמצאו אמנים בידי ממשלה בריטניה ולא בידי העם היהודי, אבל הריבונות עצמה, מבון התיאורטי הטהור, או להלכה (כלומר, הריבונות זה יורה) נשאה מוקנית לעם היהודי. מבחניינים זה בא לידי ביטוי מפורש בכתב המנדט, שבו הוזכרו מרכבי הריבונות של העם היהודי על ארץ-ישראל בשלוש הצהורות הפתייה והראשונות של ההקדמה, דהיינו: סעיף 22, הצהרת בלפור והזיקה ההיסטורית בין העם היהודי לארכ'ישראל. שלושה מרכיבים אלה של הזכות לריבונות הם נימוקי היסוד **לייבנין מחודש** (Reconstituting) של הבית הלאומי היהודי בארץ-ישראל, כפי שצוין במפורש בהצהרה השלישייה של ההקדמה לכתב המנדט. מצד אחר, מכיוון שבתקופת המנדט נמצא העם היהודי בארכ'ישראל תחת האוטו-רשות והפיקוח של בריטניה, הפעילה זו את ביטויי הריבונות היהודית על ארץ-ישראל הלהה למעשה. וכך אכן נקבע בצוותה שאינה ממשמעת לשני פנים בסעיף 1 של כתוב המנדט, שהפקיד בידי המעצמה

חברת על הגבולות הצפוניים והצפוני-מזרחיים של ארץ ישראל עם סוריה. הוחלט אפוא שגבולות אלה ייקבעו באמנה נפרדת, וזהobar נעשה ב"חוזה הגבולות הטרופטי בריטי" מ-23 בדצמבר 1920. גבולות אלה הותנו על-פי נוסחה שהוצאה בראשונה על-ידי ראש ממשלה בריטניה, **דוויד גיורג'**, אשר נפגש בלונדון עם עמיתו הטרופטי, **ז'ורז' קלמנס'**, ב-1 בדצמבר 1918. הם הגדרו את ארץ ישראל כשהיא משתרעת בין הערים העתיקות דן וברא-שבע, והגדרה זו נתקבלה מיד על דעתו של קלמנס. ממשמעותה הייתה שגבילותה של ארץ-ישראל כללו את כל השטחים שהיו מיושבים על-ידי 12 שבטים ישראלי בתקופה בית ראשון, והמקיפים את ארץ-ישראל ההיסטורית משני עבריו הירדן. עצם השימוש במילים "מדן ועד ארא-שבע" רימזו כי כל ארץ-ישראל היהודית תשוקם ותוקם מחדש כמדינה יהודית. החלטת טרנאמו לא הגירה אמנים את גבולותיה של ארץ-ישראל במפורש, אבל בין מע臣ות הסכמה הראשית שוררה הבנה כי נוסחה זו תוליה התבוחן שבו ייעשה שימוש להתחויתם. אולם אחרי ועידת השלום בסנ-טרנאמו, כשהחל המשא ומתן המשעי על הגבולות, התעקשו הטרופטים — בצוותם בלתי-חוקית ובעקבותם — שהגבול הצפוני של ארץ-ישראל יותוו לפי "קו סייקס-פיקו" שכבר עבר מן העולם, וטענותיהם היו מלאות בתפרצויות צרפתיות טיפוסיות של רגשות אנטי-ציוניים. הם הסכימו אמנים להרחיב את הגובל כך שיכלול את האיל, אבל לא את מקורות המים של הליפני ואת השטחים הסמוכים לנهر. כתוצאה לכך, הוצעו בסופו של דבר משטח הבית הלאומי של העם היהודי — בצוותם בלתי-חוקית — חלקים מסוימים של ארץ-ישראל היסטורית בצפונו ובצפון-מזרחה. "חוזה הגבולות" משנת 1920 תוכן בהסכם בריטי-טרופטי נוסף (מיום 3 בפברואר 1922) בכל הנוגע לכך תחול בין סוריה לארץ-ישראל; חוות נכנס לתוקפו ב-10 במרץ 1923. על-פי חוות זו הוצעו מתחומי ארץ-ישראל — בצוותם בלתי-חוקית — חלקים מרמותה הגדלת שכללו קודם בכך בשטח המנדט הבריטי לפי חוות מ-1920, בתמורה להכללת כל אגס הכנרת בגבולות הבית הלאומי היהודי, וכן תמיינוי גובל קלים נוספים. לציגו צרפת ובריטניה שהשתתפות במשא ומתן לא היתה כל זכות משפטית להפריז או להוציא "שטח פלשתינאי" כלשהו מגבולותיה של ארץ-ישראל, והם יכלו רק לԶאת שכל שטח כזה יכול בהם. חילופי "שטח פלשתינאי" אחד ב"שטח פלשתינאי" אחר בין בריטניה לצרפת היו אמורים אפוא, מפני שעמדו ב嶷וד לנוסחה של לוי גיורג' שאושרה בועידת טרנאמו.

התערבות אמריקאית סוללת את הדרך ל"ספר הלבן"

ההחלטה משנת 1920 כללה גם את עבר-הירדן בשטחו של הבית הלאומי היהודי, אבל התערבות מפתיעה ברוגע האחרון מעד ממשלה ארצות-הברית עיכבה ללא צורך את אישורו של המנדט, שהיא תלויה ועומדת. נפה ליידי וינסטון צירצ'יל, שר החשיבות החדש שהופקד על ענייני ארץ-ישראל, חזמנה לתציגפיה לשנות את אופיו של המנדט: ראשית, על-ידי הכנסת סעיף חדש (סעיף 25), שאפשר הפרדה מינהלית וזמןית של עבר-הירדן מחלוקת

ישראל אשר שר הביטחון הגדרו אותו במנשך כМОוחזק על ידי צה"ל.

זכיונות המשפטיות וזכותה היריבונית של ישראל על כל ארץ-ישראל — וביחוד בכל הנוגע ליהודה, שומרון ורツועה עזה — ספגו מהלומה חמורה בקמפיין דיוויד, כאשר אישרה ממשלה של מנהם בגין את הסכם המסרגרת לשטום במזרח התיכון, שבו נאמר כי יונחל משא ומתן לקביעת "מעמד הסופי" (Final status) של שטחים אלה. הביטוי "מעמד סופי" הוא מילה ונדרpta ליריבונות". אין כל תירוץ מתקבל על הדעת לעבודה שראש הממשלה בוגר ויוציאו המשפטים, וביניהם אחרון ברק, לימים נשיא בית-המשפט העליון בישראל, לא ידע שהריבונות דה יורה בשטחים אלה חזקה והוקנתה לעם היהודי ולפיכך למדינת ישראל, כבר שנים רבות לפניכן, בזע媳妇 טרממו; זהה לעבודה בלתי-ndlחת. המצביע של יצחיק רבינו חתמה על "הצהרת העקרונות" עם אש"פ ("הארגון לשחרור פלשתין"), והסכמה להעניק לו 90 אחוזים או יותר משטחי יהודה ושומרון ואת רוב רצעתה עזה לתקופת מעבר בת חמיש שנים, כדי "להציג הצד שלום צודק, ברקיעם ומקייף ופיקוס היסטורי באמצעות תהליך פוליטי מסוים" עם ערבי ארץ-ישראל. הוויתור הבלתי-חוקי על שטחים לטובות הרשות הפלשתינית, שנקרה תחילה "המעוצה" (בסעיף IV של "הצהרת העקרונות"), הסתבר בסעיף זה לאחרי המילה "שליטה" (Sovereignty) במקומו "ריבונות" (Jurisdiction). העמדת פנים צבעה נספת באיה לידי ביוטו באctor המלוקק של "פרישה מחדש של כוחות צה"ל בצד המערבי וברצעת עזה", שנעוד להשתיר את הצעד הבלתי-חוקי של העברת שטחי הבית הלאומי היהודי לידי אש"פ. הילד לא נקרא בשמו ...

המניעים לאי-קבלה של מדינת ישראל בראון החוקי על ארץ ישראל

די להבין מדוע אפללו מדינת ישראל עצמה, לרבות מדינאים ומשפטניים בכירים, אינם מואמנים בריבונותה של המדינה על מה שמכונה בטוטע כ"שטחים כבושים" או "מושוקים", מן הרואין למצוא את הסיבות בתקופת המנדט:

1. אישורו של אמן סורר עם תורכיה מ-10 באוגוסט 1920, אשר כללה בתוכה את "יהחולות סר'מו" על ארץ-ישראל, ואיהכללה של החלטה זו באמנות לוזאן מ-24 ביולי 1923. מצב זה יצר רושם מוטעה, כאלו מעצמה המשפטית של ארץ-ישראל, בשלמותה, מעולם לא הוכרה סופית כבית הלאומי של העם היהודי לפי המשפט הבינלאומי, ושותרכיה לא איבדה את ריבונותה בארץ אלא לאחר חתימתה של אמנת לוזאן.

2. אי-acicפטם של רוב עיפוי כתוב המנדט — כלשונים וכורחות האמיתיות — בארץ-ישראל עצמה, הן על-ידי ממשלה בריטניה והן על-ידי מערכת המשפט שנוהלה בידי הבריטים ושירותה אותם בהכנה, עד למדרגה של שימוש לרעה בסמיותיה.

3. הפירוש המוטעה המכוזן של משמעות כתוב המנדט בידי מדינת בריטניה, כאלו הוא כולל התחייבות שווה-ערך שהממשלה קיבלה עליה לטובת ערביי ארץ-

המנטורית את מלא סמכויות "החינוך והנהלה" (Full powers of legislation and of administration), במידה שאין מוגבלות על-ידי כתוב המנדט עצמו.

מצב זה נשר בעינו כל עוד היה המנדט בתוקף וכל עוד העם היהודי חי בארץ-ישראל לא היה מסוגל לעמוד בראשות עצמו ולקיים בעצמו את הריבונות המוחודשת שהעניקו לו מעוצמות ההסכם הראשיות לפי המשפט הבינלאומי.

השינוי המכריע חל ב-14 במאי 1948, כאשר "נצח" היישוב העברי" בארץ-ישראל ו"נצח התרבות הציונית" הכריזו על הקמתה של המדינה היהודית, על אף שבאה החזק אז רק בחלק זעיר מהשטחה שהוקצתה מלכתחילה לבית הלאומי היהודי. שאר חלקיה המדינה נמצאו או בחזקתו הבלתי-חוקית של מדינות ערב שונות, שלא היו להן שום זכויות ריבוניות על השטחים שכבשו בצוורה בלתי-חוקית — שטחים שהיו מבחינה היסטורית חלק מפלשתינה ומארץ-ישראל ולא נודעו לשום ריבונות ערבית או להקמתה של מדינה ערבית נוספת כלשהי.

מסיבה זו ישנה לישראל — המחזיקה בידה את זכויות הריבונות של העם היהודי על ארץ-ישראל — הזכות המשפטית המלאה להחזיק בידה את כל השטחים שחרורה במהלך מלחמת ששת הימים ונסכלו בבית הלאומי היהודי בתקופה המנדט, או שהיוו חלק בלתי-נפרד הארץ" ישראל, שנתקק בצוורה בלתי-חוקית מהבית הלאומי היהודי כאשר שורטו גבולותיה של ארץ-ישראל בשנים 1920 ו-1923. מאותה הסיבת, איש אינו יכול להאשים את ישראל Caino "כבה" שטחים בניגוד למשפט הבינלאומי, כאשר שטחים אלה היו בבירור חלק מהבית הלאומי היהודי או מארץ-ישראל. לפיכך, כל הוויכוח הנשגב היום על השאלה אם ישראל חיית להזיר "שטחים כבושים" או "מושוקים" לבעליהם העוביים, בביבול, כדי להבטיח שלום, הוא אחד הזיפופים והשקרים הגודלים של המשפט הבינלאומי ושל הדיפלומטיה.

מדינת ישראל מקבעת את העיונות המתמשץ

ההתפתחות המדינימה ביוטר בשאלת הריבונות על ארץ-ישראל היא שכאש נקבעה סופית לידי מדינת ישראל ההזמנית לחיל את ריבונותה בפועל על כל הארץ מערבית לירדן, אחריו הניתחו הסוחף במלחמות ששת הימים (5 עד 10 ביוני 1967), היה לא עשתה זאת, כמעט בירושלים. הכנסת חוקה אמנים תיקון לפקודת סדרי השלטון והמשפט, תש"ח-1948, והסיפה לפוקודה את סעיף 11ב' הקובל בכל שטח של ארץ-ישראל שהממשלה קיילה בצו¹, שככל-כך מושחת על התפשטה כי ריבונותה של ישראל חלה להלכה גם על שטחים אלה. אבל ישראל לא הפעילה אפללו את החוק שהיה קיים עד קודם לכך בנווגע לריבונות, שנתקבל במשפטן ברגורין בספטמבר 1948. חוק זה ידוע כ'פקודת שווי השיפוט והסמכות', התש"ח-1948 ("העומדת בתוקפה עד היום"), ובו נקבע כי "כל חוק החל על מדינת ישראל כולה יראה כחל על כל השטח הכלול גם את מדינת ישראל וגם כל חלק הארץ"

¹ החגשה שלי – ה.ג.

ישראל, כאשר למעשה לא הוטלה עליה מעולם שום התחייבות זאת, וביחוד לא התחייבות לפתח עבורה מוסדות של ממשל עצמי; אדרבא, מוסדות אלה נעודו אך ורק לבית הלאומי היהודי.

4. פרסום מספר "ספרים לבנים", החל ב"ספר הלבן" של צריכיל-מ-3 ביוני 1922, וכלה בשיא – "הספר הלבן" של מלוקלים מקדונלד-מ-17 במאי 1939, שבittel למעשה את הסעיפים העיקריים של כתוב המנדט ומנע את האפשרות שבתקופת המנדט תוקם אי-יעף מדינה יהודית שתשתורע על כל שטחה של ארץ-ישראל. בתקופת שליטונם בארץ-ישראל יישמו הבריטים למעשה את הפירויים המכובדים שלהם למנדט, ולא העניקו לו את ממשענותו ופרשנותו הפשוטות והבהירות. גישה זו העמידה את כתוב המנדט על ראשו, והפכה את מטרתו – הקמת מדינה יהודית – לשימה בלתי-אפשרית.

5. הכנסתו הבלתי-חוקית של סעיף 25 לכטב המנדט, שהופיע ב-16 בספטמבר 1922 וגרם לניוק ערב-הירדן מהבית הלאומי היהודי. לסעיף זה נודעה גם השפעה מזיקה על חלקה המערבי של ארץ-ישראל, מפני שהוא טיפח את התפישה המוטעית של ערבים יש זכויות לאומיות לא רק בחלקי הבית הלאומי היהודי שהופרדו ממנו מזרחת לירדן, אלא גם בשאר חלקי הארץ.

התוצאה הסופית של מעשי החבלה, הפירויים המוטעים, העיוותים וההתכחשות המפורשת של הבריטים לכל מה שכטב המנדט מייצג, הייתה שהזכויות המשפטיות של היהודים וזכות הריבונות על כל ארץ-ישראל, כפי שנוחזה תחילה בהחלטות סרטרמו ובכתב המנדט, טושטו, עורפלו וסובכו עד כדי כך, שכן שר הסתומים המנדט, הזכויות הללו כבר לא הובנו ולא נחשבו לנכונות. אפלו היועצים המשפטיים של הסוכנות היהודית ושל החסידות הציונית לא טענו לריבונות יהודית על כל הארץ בשום מסמך או תזכיר רשמיים שהונשו למשאלת בריטניה או לחבר האומות.

עיוותו וסילופו של כתוב המנדט נMSCO עלי-ידי האומות המאוחדות, כאשר הארגון העולמי החדש עסק בשאלת ארץ-ישראל ב-31 באוגוסט 1947 הציעה הוועדה המיוונית של האו"ם לענייני ארץ-ישראל (UNSCOP) תוכנית חלוקה בלתי-חוקית שהכירה בזכויות לאומות של העربים בארץ ישראל המערבית, וביחוד בשטחי הגליל, יהודה,שומרון ומישור החוף הדרומי מאשדוד עד גבול מצרים, וכן בחקלים מהגב המערבי, ובינוים באר-שבע ומה שהיה לימים אילוט. מתברר שככל לא עלה על דעתם של חברי הוועדה, שיעיצו 11 מדינות בראשותו של אAMIL סנדנסטרום, נשיא בית-המשפט העליון של שוויץ, שלאו"ם אין כל סמכות חוקית לחלק את הארץ לטבות העربים, שלא היו בבחינת "נוהנים" או "מוטביס" – מבחינה לאומיית – הזרים להגדירה עצמית לפי כתוב המנדט. דרישת הזכויות החוקיות של העם היהודי לגבי כל ארץ-ישראל הייתה הנפה ברורה ובוטה של כתוב המנדט אשר אסר את חלוקת הארץ, וכן של סעיף 80 מגילת האו"ם אשר מען, למעשה, את שניינו הזכויות שהוענקו ליudeים לפי כתוב המנדט, בין שהוקם משטר נאמנות במקום המנדט ובין שלא, דבר שניית לעשותו רק בהסכם מוקדם בין המדינות הנוגעות

בדבר במישרין. תוכנית החלוקה הבלתי-חוקית, עם תיקונים טריטוריאליים מסוימים שנעשה בתוכנית המקורית שהוצעה עלי-ידי רוב חברי הוועדה המיוונית, אושרה עלי-ידי העצרת הכללית של האו"ם ב-29 בנובמבר 1947 כהחלטה 181 (ii). הסוכנות היהודית לארץ-ישראל, שפעלה בצל אובדן של שישה מיליון יהודים בבריטניה וניסתה להציג עצמו משפטונה הרע והמורשע של בריטניה בארץ-ישראל, השלימה עם החלטה בלתי-חוקית זו. בכך העניקה הסוכנות היהודית אמינות ומשקל לתפישה המוטעית כי ארץ-ישראל שייכת גם לעربים וגם ליהודים – רעיון שהיה זר לחילופין בהחלטת סרטרמו, בכתב המנדט ולאמת הגבולות הטריטוריאלית מ-23 בדצמבר 1920. הסוכנות היהודית הייתה להסתמך אך ורק על שלושה מסמכים אלה ולהכריז על מדינה יהודית בכל שטחה של ארץ-ישראל, גם אם עדין לא היה בכוחה לשולט בשטחים אלה של הארץ, כפי שנעשה בסוריה ולבנון בימי מלחמת העולים השנויות.

היבט נוסף של פרשת ההתקחשות לזכויות המשפטיות ולזכות הריבונות של העם היהודי על ארץ-ישראל היה ייחסה של ממשלה ארצות-הברית כלפי "הספר הלבן" הבריטי היהודי לשמצה, מ-17 במאי 1939. ארצות-הברית הסכימה שבריטניה תנהל את ארץ-ישראל לפי כתב המנדט מ-3 בדצמבר 1924 ואשרה אותה. חתימה ואשרור אלה הטילו על ממשלה ארצות-הברית חובה כבדות-משכקל למוחות על כל הפרה בריטית של אמנה זו (שההקדמה שלה חוזרת בעצם על כל מילה ועל כל קוצו של יו"ד של כתב המנדט), בין שההפרה פגעה בזכויות אמריקניות ובין שפגעה בזכויות העם היהודי בלבד. אולם, כאשר פורסם "הספר הלבן" של 1939, לא נקבע ממשלה ארצות-הברית אצבע כדי למחות על איחוקיות הרוועמות שבצחורה החדשה על מדיניותה של בריטניה, אשר ניצחה לרשיסים את הצהרת בלפור ואת כתב המנדט, ושימחה מאד את העربים. ארצות-הברית השלים עם הטענה הבריטית, שלא תיאמן, כי השינויים בכתב המנדט בגלל "הספר הלבן" אינם מצריים את הסכמתה של ארצות-הברית, מפני שום זכות שלא או של נתיניה אינה נפנעת – טיעון כוזב על פניו.

שתייה אמריקנית זו נוכחת הבוגדות והכחש של הבריטים, שנונו נמרצות על-ידי דיוויד לוי ג'ורני נשוא הפנים, ואפיו עלי-ידי וינסטון צ'רצ'יל, שהוא עצמו תרם לבגידה עם היהודי ובזכיותו על ארץ-ישראל, אפiero לממשלה בריטניה לחזור ללא פגע מן ההפרה הבוטה של המשפט הבינלאומי, דזוקא ברגע שבו עמד העם היהודי לפני האסון הגדול ביותר בתולדותיו. אין כל ספק שניית היה למניע את השואה במידה ניכרת, או לפחות למתקן את תוכאותיה במידה רבה, אילו יושמו תנאי כתב המנדט כהלה, ואילו יכולו המוני יהודים לעלות לבתיהם הלאומי. חוסר המעש של ארצות-הברית כלפי ממשלה בריטניה היה בלתי-נensch במיוחד נוכחת העבודה שענייפי כתב המנדט הם חלק מהמשפט הפנימי בארה"ק, וארכות-הברית הייתה המדינה יחידה שיכלה לכפות על הבריטים לחזור בהם מ"הספר הלבן" המrosso ולהשביב על כנה את זכותם של היהודי אירופה למצוא מקלט במלדותם ההיסטוריה.

גם כתב המנדט וס האמנה האנגלו-אמריקנית חדלו להתקיים, אולם כל הזכויות המשפטיות של העם היהודי,

חוללו שינוי בזוחות הלאומית. הפלשתינים היו היהודים בתקופת המנדט, אבל העربים הצליחו לעצם את הכנוי רק אחרי "ישראלים". השימוש בכינוי "פלשתינים" לגבי ערביה הארץ לא קנה לעצמו שביתה אלא ב-1969, כאשר האו"ם הכריר בקיומה של אומה חדשה, בכivel, והחל לקבל החלטות המאשרות את זכויותה הלאטימיות על פלשתינה, שאין ניתנות להברה. כל הרעיון "אומה" זוأت קיימות הוא התרומות הגדולה ביותר של המאה העשרים, הנמשכת גם במאה העשורים ואחת. תרמיטה זו נשפטת על נלה עקב העבודה שליל'פלשתינים" אין שום היסטוריה, שפה או תרבות נבדלות רואות לציוו, וב모ון אתנולוגי אין למשה שום הבדל של ממש בין העربים המתגוררים במדינות סמוכות כגון סוריה, ירדן, לבנון ויראק. עצם השם של האומה-ביבול אין ערב במקורו, והוא נוצר משוש עברי. ערבי הארץ-ישראל אין שום קשר או יחסים לפליישטים הקדומים, שהם נטל את שם החדש.

העובדת שהציבור המכונה "האומה הפלשתינית" קיבל את הדיפה הגדולה ביותר שלו דואק מישראל, כאשר זו הרשות להקים רשות "פלשתינית" בשטחי יהודה, שומרון וזה בראשו של יאסר ערפאט, היא אחד מהמלחכים האירוניים והמתמיינים ביותר.

המצב שבו ערבי פלשתינה וארץ-ישראל טוענים לאוות זכויות משפטיות כמו העם היהודי, עמד בסתייה למצב האוונטי של המשפט הבינלאומי שהתחוו ב恰恰ת סן-רמו, בכתב המנדט וב אמנת הטריפטיקו-בריטית מ-1920. רגען, ב恰恰ת המשפט הבינלאומי האוונטי ב'יכאלו' משפט החלוקת המשפט הבינלאומי האוונטי אשר "העם הפלשתיני" זכה לראשונה להכרה בינלאומית. אמנת גיבנה הריבועית משנת 1949 ותקנות האג משנת 1907, הן מסמכים משפטי בינלאומיים, אבל אין להן שום שייכות לשירה או רלוונטיות למעמד המשפט של יהודיה, שומרון וזה, שהם חלקם בلتינ-פרדים של הבית הלאומי היהודי ושל ארץ-ישראל, בריבונותה המלאה של מדינת ישראל. מסמכים אלה של המשפט הבינלאומי צריים לחול רק על הכיבוש העברי של שטחים יהודים, כפי שקרה בין 1948 ל-1967, ולא על שלטונה של ישראל על המולדת היהודית. תרמיטה "העם הפלשתיני" זוכוויות, בכivel, על ארץ-ישראל, וכן התוצאה המוגוזחת הנובעת מציטוט "כאילו" משפט בינלאומי לתמיכה בטיעונים המלאכותיים שלהם, חייבות להיחשף ויש לשים להן כך.

ערבים המתגוררים בארץ-ישראל פתחו במלחמות טרו נגד ישראל, כדי להשתלט על מה שנראה להם כمولדיםם שכובשה. מטרתם היא הזיה המבוססת על מיתוסים וכזבים שאין כדוגמתם, שלעולם לא יהיה אפשר לרצותם, מפני שאזו המשמעות תהיה הפיכת ארץ-ישראל למדינה ערבית. על ממשלה ישראלי לנקט את העדים הדרושים לתיקון מצב שנעשה בلتינ-נסבל, המאים על העם היהודי באובדן זכויותיו שאין ניתנות לשינוי על מולדתו האחת והיחידה ■

שחזרו ואושרו בכתב המנדט, נשארו בתוקפן המלא. זהה התוצאה של עקרון הזכויות המשפטיות המקונות, שכן מחייבים אותו על העם היהודי פירושו כי הזכויות שנרכשו או שהוכרו כשייכות לו כארץ-ישראלchorה והוכרה כביתו הלאומי של העם היהודי, אין מושפעות כלל במשפט הבינלאומי מביטולם של אמנת כללים כלשהם שמהם צמחו זכויות אלה. עיקרו זה היה קיים כאשר האמנה האנגלו-אמריקנית הגיעה במקביל לסיום המנדט על ארץ-ישראל, ב-15-14 במאי 1948, והעיקרונו גובש מאז סעיף 70(1)(ב) של אמנת וינה על דיני האמנות.² עיקרו זה של המשפט הבינלאומי צריך לחול גם כאשר אחד הצדדים לאמנה אינם מלא את התחריביותו שנintel עליון, כפי שקרה עם ממשלת בריטניה בכל הנוגע למנדט הארץ-ישראל.

הפן الآخر של עקרון הזכויות המשפטיות המקונות הוא דוקטרינת החקשתק (Estoppel), שאך היא בעלת חשיבות גזולה לשימור הזכויות הלאומיות של העם היהודי. דוקטרינה זו אוסרת על כל מדינה שהיא להתחesch מההודותה או הכרה בו באמנה או בהסכם ביןלאומי אחר. באמנה משנת 1924 הכירה ארצות-הברית בכל הזכויות המשפטיות שחודשו ואושרו עלם היהודי לפי כתוב המנדט, וביחסו בזכותו של העם היהודי להתיישב בכל חלקי פלשתינה וארכץ-ישראל. ממשלה ארצות-הברית מנעה אפוא, מבחינה משפטיית, מלהתחesch לזכותם המשפטי של יהודים בישראל להקים יישובים ביודה, בשומרון וברציפות עזה, אשר הקמתם אושרה עלידי ממשלה ישראל. נוסף על כן, ארצות-הברית מנעה גם מלמאות על הקמתם של יישובים אלה, מפני שהם מבוססים על זכות שנקלה והשתרשה במשפט הפנימי של ארצות-הברית, אחרי שהאמנה משנת 1924 אושרה עלידי הסנאט האמריקני והוכרזה עלידי הנשיא קלוון קולידיג' ב-5 בדצמבר 1925. אמנה זו הגעה באמן רקaza, אבל לא כך הזכויות שהוענקו על-פה לעם היהודי. המדיניות האמריקנית, מתנגדת להתיישבות יהודית בישראל, היא נושא ראוי לעין משפטי בבתי המשפט האמריקניים, מפני שהיא פוגעת בזכויות משפטיות של העם היהודי שהוכרו בעבר עלידי ארצות-הברית, ומהוות עד היום חלק מהמשפט הפנימי של ארצות-הברית. נקיטת עדים משפטיים לביטולה של מדיניות זו, אם תושג בהם פסיקה מתאימה, עשויה גם לשיטים קץ ליזומה של ארצות-הברית לקדם מה שקרו ממדינה "פלשתינית", העולוה לבטל את הזכויות הקיימות להתיישבות יהודית בכל שטחי ארץ-ישראל שיעברו לששלטונה הבלתי-חוקי של מדינה זאת.

ערבי הארץ-ישראל

ה איום חמוץ ביותר על הזכויות המשפטיות ועל זכות הריבונות של העם היהודי על ארץ-ישראל נשק עדין מאותו גורם שנאבק מАЗ ומעולם נגד שיבתם של היהודים למלדות העתיקה, דהיינו: ערביב של גויים דוברי ערבית היושבים בארץ לצד היהודים. הם כבר חدوا לקרוא לעצם ערבים או סורים, והפכו "פלשתינים", וכך

Vienna Convention on the
Law of Treaties